

PLAYING
AT
HER TABLE

FERDINANDO
FREGA

JUCÂND LA MASA EI

The Art of Attraction · 02

Anii au trecut, deși nu mulți, iar în timpul orelor și al pauzelor clasa mea era sala de sport. Între baschet, volei și fotbal în cinci, acolo îmi petreceam timpul. Ori de câte ori un profesor intra în clasa adevărată și mă găsea acolo, se îngrijora de ce făceam — dar eu venisem doar după haine uscate, din cauza transpirației.

Credeam că pot să joc și să trec neobservat, dar pe atunci aveam deja motocicleta, o Laverda 125. Mă îmbrăcam bine, iar poșeta mamei îmi servea de minune ori de câte ori avea mărunțiș; dacă bancnotele ar fi fost întregi, nu le-aș fi atins niciodată. Era capcana perfectă.

Ea lua banii de la tata în timp ce dormea și îmi spunea să nu scot o vorbă, iar eu îi luam de la ea când nu se uita. La urma urmei, eram un băiat pe nume Frega — în italiană, cel care șterpelește. Ahahahahaha.

Într-o zi, în sala de sport, a venit la mine o fată drăguță, înaltă și subțire, și a început să vorbească. Nu-ți trebuia un contabil ca să-i calculezi totalul.

M-a invitat să vin s-o văd. Locuia la douăzeci de kilometri de oraș și, într-o după-amiază, am pornit cu motocicleta s-o vizitez.

Când am ajuns, am sunat-o acasă ca să-i spun că eram în sat și că ne puteam întâlni, dar ea s-a împotrivit, încercând să mă

convingă să vin la ea acasă și să cunosc toată familia — inclusiv câinele.

M-am urcat înapoi pe motocicletă și m-am întors de unde venisem. A doua zi a trecut la atac, întrebându-mă de ce nu venisem la ea acasă, iar eu i-am răspuns: nu eram îmbrăcat pentru o logodnă oficială și nici măcar nu adusesem inelele.

Nu m-a lăsat în pace mai bine de două luni. În fiecare zi, aceeași întrebare: când ne vedem? Și în fiecare zi, același răspuns: să vedem când e mama liberă, ca s-o cunoști.

Iar ea: de ce?

Iar eu: e esențial să te înțelegi cu ea. Săraca, e în scaun cu roțile — cineva va trebui să aibă grijă de ea.

Când a înțeles în ce situație avea să intre, nu s-a mai întors niciodată. A doua zi dispăruse.

Am dat peste ea câțiva ani mai târziu într-un supermarket și i-am prezentat-o pe mama, într-o formă de invidiat. Citind printre rânduri, m-a întrebat ce se întâmplase — cum își revenise, cum se vindecase — iar eu i-am răspuns: terapie cu celule stem și magia femeilor.

Mama s-a uitat la mine, apoi a zâmbit și mi-a spus că eram cu adevărat fiul ei, dar că mai devreme sau mai târziu cineva avea să-mi netezească blana în sensul bun. Ce nu știa ea era că îmi schimbam des blana și că n-avea să găsească niciodată de două ori aceeași versiune a mea.

Ferdinando